

מקור המאמר בזוהר פרשת אמור דף צד ע"ב
סוד ששת ימי החול, ומעלות השבת

שְׁשַׁת יְמִים תְּעַשָּׂה מֶלֶאכָה, שְׁשַׁת יְמִים מֵאִ
עֲבִידָתְּךָ הוּא. אָמַר רַبִּי יוֹסֵי, בְּתִיב בַּי שְׁשַׁת
יְמִים עֲשָׂה יְיָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא בְּתִיב
בְּשְׁשַׁת. וְהָא אָוּקָמוּתָה, וְכֹל יוֹמָא וְיוֹמָא עֲבִיד
עֲבִידָתְּךָ, וְאַקְרָוִן יוֹמָי מֶלֶאכָה.

אָמַר רַבִּי יְצָחָק אֵי הַכִּי אַמְּמָא אַקְרָוִן שְׁשַׁת יְמִי
חֹול, אַמְּמָא חֹול. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, הַשְׁתָּא
אַתְּנַהְגֵּג עַלְמָא עַל יְדָא דְּשֻׁלּוּחָתְּךָ הוּא, בְּגִינַּן כֵּה יוֹמָי
חֹול אַקְרָוִן.

רַבִּי חַיָּא אָמַר, בְּגִינַּן דְּשָׁרֵי לְמַעַבֵּד בְּהַזּוֹן עֲבִידָתָא,
וּבְגִינַּן דָא לֹא אַקְרָוּן קָדֵשׁ. וּמִאָנוּ דָלָאו אַקְרָוּן
קָדֵשׁ, חֹול אַקְרָוּן. וְעַל דָא אַתְּקִינוּ חַבְרִיא
בְּהַבְדָּלָה, בֵּין קָדֵשׁ לְחֹול. מֵאִי הַבְדָּלָה הָכָא. אֶלָּא
קָדֵשׁ מֶלֶה בְּגַרְמִיהָ הוּא, וְשָׁאָרָא מִזְיָה אַתְּזִין. וְעַל
דָא אָלִין לְעוֹבָדָא, וְאָלִין לְנַטְרָא. וְאַיִמְתִּי אַשְׁתַּבְחָ
גְּטִירוֹ בְּהֹו. בְּדַר זְמִינַּן מַקְדֵּשׁ.

וְעַל כֵּן אַלְוִי לְמַעַשָּׂה, וְאַלְוִי לְשָׁמֶר. וְמַתִּי נִמְצָאת בָּהָם שְׁמִירָה? כְּשַׁמְּזָמְנִים מַקְדֵּשׁ.

שְׁשַׁת יְמִים תְּעַשָּׂה מֶלֶאכָה.
שְׁשַׁת יְמִים מֵה מַעֲשֵׂיכָם?
אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, בְּתִיב בַּי
שְׁשַׁת יְמִים עֲשָׂה יְיָ אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא
בְּתִיב בְּשְׁשַׁת, וְהָרִי פָּרְשָׁוֹת,
וְכֹל יוֹם וְיוֹם עֲשָׂה מַעֲשָׂהוּ,
וְנִקְרָאים יְמִי מֶלֶאכָה.

אָמַר רַבִּי יְצָחָק, אֵם כֵּה,
לִמְהָ נִקְרָאוּ שְׁשַׁת יְמִי חֹל?
לִמְהָ חֹל? אָמַר רַבִּי יוֹסֵי,
עַכְשָׁו מַתְּנַהְגֵּג הַעוֹלָם עַל יְדֵי
הַשְׁלֹוחִים שְׁלָהֶם, מִשּׁוּם כֵּה
נִקְרָאים יְמִי חֹל.

רַבִּי חַיָּא אָמַר, מִשּׁוּם
שְׁמַתָּר לְעַשׂוֹת בָּהֶם עַבְדָּה,
וּמִשּׁוּם כֵּה לֹא נִקְרָאים קָדֵשׁ,
וּמִ שְׁלָא נִקְרָאים קָדֵשׁ,
נִקְרָאים חֹל, וְעַל כֵּן הַתְּקִינוּ
הַחֲבָרִים בְּהַבְדָּלָה, בֵּין קָדֵשׁ
לְחֹל. מֵה הַהַבְדָּלָה כִּאן? אֶלָּא
קָדֵשׁ הוּא דָבָר בָּעֶצֶם,
וּמִתְּחִילָות מִמְּנָה הָאָתִיּוֹת.
וְעַל כֵּן אַלְוִי לְמַעַשָּׂה, וְאַלְוִי לְשָׁמֶר.

אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת הם על הכל, ומושם שהיום הזה מתעטר באבא ובאמא, ונוספת קדשה על קדשו, מה שאין כן בשאר הימים, שחרי הוא קדש ומתעטר בקדש, ומוסיף קדשה על קדשו, משום לכך היום הזה הוא שמחה העליונים והתחתונים, כלם שמחים בו, מלא ברכות בכל העולמות. כלם נתנו לנו (נון) ממנה. ביום הזה מנוחת עליונים ותחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנם.

למלך שעשה הלולא לבנו היחיד, עטר אותו בעטרה עליונה, מנה אותו המלך על הכל. ביום הזה שמחת הכל. שוטר אחד שהיה מפקד על דינם של בני אדם, היה בידו גברים שארכיהם הריגת, גברים שעשו צרכיהם להילאה. בשabil כבוד היום הזה של שמחת המלך עוזב את דינו, ושומר את שמחת המלך.

כך אותו היום, הלולת המלך עם הגבירה, שמחת האב והחתונים. בשמחת המלך כלם שמחים, ולא יצטערו בו. על זה כתוב (ישעה נה) וקראת

אמר רבי יהודה, הדרותא וגיטירותא דיומא דשבתא על כלל הו, ובגין דהאי יומא אהעטר באבא ואימא, ואთספ קדרשה על קדושתיה, מה דלא אשתקהibi בשאר יומי, דהיא הו קדש, ואהעטר בקדש, ואוסף קדושה על קדושתיה. בגין כך היא יומא הדרותא דעלאי ותתאי, כלל חראן ביה. מלוי ברכאנ בכלחו עלמין. כלחו מניה אתקנו (נ"א אתנו), בהאי יומא ניחא דעלאי ותתאי. בהאי יומא ניחא דחיביא דגיהנם.

למלא דעבד הלולא לביריה יהידאי, אעטר לייה בעטרא עלאה, מני לייה מלכא על כלל. בהאי יומא הדרותא לכלא. חד סנטרא דאתפרק על דנא דבני נשא, הו בידיה גברין דבעין קטולא, גברין דבעין לאלקאה. בגין יקרא דהאי יומא דחדותא דמלכא, שביק דינוי, וגיטר לחדותא דמלכא.

כך ההוא יומא, הלולא דמלכא במטרונית, חדותא דאבא ואימא עליה, חדותא דעלאין ותתאין. בחחדותא דמלכא, כלחו חראן, ולא יצטערון ביה. על דא כתיב (ישעה נה) וקראת לשבת ענג. מאי ענג. ענג לא אשתקה אלא

כך אותו היום, הלולת המלך עם הגבירה, שמחת האב והחתונים. בשמחת המלך כלם שמחים, ולא יצטערו בו. על זה כתוב (ישעה נה) וקראת

לעילא באתר קודש עליה שאר. כמה דאת אמר, (ישעה נז) אzo תתעג על יי'. דהאי ענג על יי' הו. והאי יומא דהוא הלולא מלכא, אתעטר בההוא עטרא דעתך הדא היא דכתיב וקראת לשבת ענג. מה דלא אשתחה כי בשאר יומין. **בhai** יומא, תלת סעודתאן בעין בני מלכא, לומנא, ולסדרא פתורי. בגין יקרה מלכא, כמה דאוקימנא.

לשבת ענג. מה זה ענג? ענג לא נמצא אלא במקום ששורה הקדש העליון, כמו שנאמר איז תתעג על ה. שהרי ענג הוא על ה. והיום זהה שהוא הלולות המלה מתעטר באותו עטרה של ענג. זה שבחוב וקראת לשבת ענג, מה שאינו נמצא כאן בשאר הימים.

ביום זה שלוש סעודות צרכיהם בני המלך לזמן ולערך שלchnerות בשבייל כבוד המלך, כמו שבארנו.

ספר אור הוזר (עמוד 257)

הוק לישנא כד אתנלייא לחתא, מוכח דאתנלייא לעילא מאו ועד עתה על השםם בבוזו, אבל לחתא לא יתגלי אלא בדרא בתרא. ותוספות באור בסוף יומיא, לומר, שהוא דוקא קרוב לימות המשיח ובגיניה יבוא.

והנה זה במאז שנה שנטגה חבורא דיליה לחתא וערינו בו רוד לא בא, אבל כד דיקת שפיר במאז שכתוב יתפרנסון מהאי חבורא, פירוש: יפרשו מאמורי העמקים בהקדמות שגלת הארץ זכרונו לברכה, כי זה הפרש שיבינו ויהנו לאזרו מותק לנפש ומרפא לעצם. כי הלמד גירסא בעלמא הגם שיש לו שבר טוב בעמלו ומקדש בטהרה נשמהתו, עם כל זה הסגלה דבגינה וקראותם דדור היה כשיתפרנסו וילמדו פירוש המאמרים.

הנה מבאר, שככל העוסק בספר זה מקרב הגאלה וועשה נחת רוח גדול ליוצרו, כמו שכתוב: אבל פראני אני ובני מן הגלותכו. כי קה פער חבורא, שלא יתגלה וייה גנו עד סוף יומיא דבגינה יבוא דורו, כי סגלה זו בו ולא בזולתו.

דא בגולותא בתרא (היאורה) הוזר ביה הוה ר"ז [אתוון הזורה ר"ז] דאייה אוור (תקינו זהר תקון "א דר' נ"ג) דפוקנא בתראיתא.

אסתכם קודשא בריך הוא ושכינתה לمعد האי חבורא, על יד ההוא אתנלייא [תריעא מהימנא], וכנים בה עליין וחתאין לאשכחאה בה ניחא לשכינתא בגולותא, וחירו לה ולבנהה. הרא הוא דכתיב (תחלים פר) גם צפור מצאה בית ודורו גון לה. הראה דאתמך בה (ויקרא כה) וקראותם דורו באין לכל יושבה.

בראות רבינו שמונן בו יוחאי ברום קדשו עניין זה, צוה לרבי אבא לכתוב ספר הוזר בדרא העלים להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קרב לויימה מלכא משיחא, כדי שbezות המתעסקים בו תצמה הגאלה בימינו בעורת השם, בנזבר בפרשתי ויחי (ר' ר' ר' י), על דא בתיב קח עצניט אחת ותן שם מלא העmr בון בו למשמרת, לאגענותא, והבן זה מאה.

(הרבי חיים ויטאל זכרונו לחיי העולם הבא במקומו לשערי קברשה) אמרו בתקונים (תקון ו' דף כ"ד), וזה לשונו: וכמה בני נשא לחתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לחתא בדרא בתרא בסוף יומיא, ובגיניה ויקרא כה י וקראותם דורו בארץ ונומר, עין שם.